TIESAS SPRIEDUMS (ceturtā palāta)

2017. gada 20. decembrī*

Apelācija – Valsts atbalsts – Ciparu televīzija – Atbalsts zemes ciparu televīzijas ieviešanai attālās un mazāk urbanizētās teritorijās – Subsīdija zemes ciparu televīzijas platformu operatoriem – Lēmums, ar kuru atbalsta pasākumi atzīti par daļēji nesaderīgiem ar iekšējo tirgu – Jēdziens "valsts atbalsts" – Priekšrocība – Pakalpojums ar vispārēju tautsaimniecisku nozīmi – Definīcija – Dalībvalstu rīcības brīvība

Lieta C-70/16 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. pantam, ko 2016. gada 5. februārī iesniedza

Comunidad Autónoma de Galicia,

Redes de Telecomunicación Galegas Retegal SA (Retegal), reģistrēta Santjago de Kompostelā [*Santiago de Compostela*] (Spānija),

ko pārstāv *F. J. García Martínez* un *B. Pérez Conde*, *abogados*,

apelācijas sūdzības iesniedzējas,

pārējie lietas dalībnieki:

Eiropas Komisija, ko pārstāv *P. Němečková*, kā arī *É. Gippini Fournier* un *B. Stromsky*, pārstāvji,

atbildētāja pirmajā instancē,

SES Astra SA, reģistrēta Becdorfā [*Betzdorf*] (Luksemburga), ko pārstāv *F. González Díaz* un *V. Romero Algarra*, *abogados*, kā arī *F. Salerno*, *avocat*,

persona, kas iestājusies lietā pirmajā instancē.

TIESA (ceturtā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs T. fon Danvics [*T. von Danwitz*], tiesneši K. Vajda [*C. Vajda*], E. Juhāss [*E. Juhász*], K. Jirimēe [*K. Jürimäe*] (referente) un K. Likurgs [*C. Lycourgos*],

ģenerāladvokāts M. Vatelē [*M. Wathelet*],

sekretārs A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

* Tiesvedības valoda – spāņu.

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2017. gada 7. septembra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Apelācijas sūdzībā *Comunidad Autónoma de Galicia* (Galisijas autonomā kopiena, Spānija) un *Redes de Telecomunicación Galegas Retegal SA (Retegal)* lūdz atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2015. gada 26. novembra spriedumu *Comunidad Autónoma de Galicia* un *Retegal*/Komisija (T-463/13 un T-464/13, turpmāk tekstā – "pārsūdzētais spriedums", nav publicēts, EU:T:2015:901), ar kuru Vispārējā tiesa ir noraidījusi viņu prasību atcelt Komisijas 2013. gada 19. jūnija Lēmumu 2014/489/ES par valsts atbalstu SA.28599 ((C 23/2010) (ex NN 36/2010, ex CP 163/2009)), ko Spānijas Karaliste īstenojusi zemes ciparu televīzijas ieviešanai attālās un mazāk urbanizētās teritorijās (ārpus Kastīlijas-Lamančas) (OV 2014, L 217, 52. lpp.; turpmāk tekstā – "apstrīdētais lēmums").

Tiesvedības priekšvēsture un apstrīdētais lēmums

2 Prāvas pamatā esošos faktus Vispārējā tiesa ir izklāstījusi pārsūdzētā sprieduma 1.–22. punktā. Šīs tiesvedības vajadzībām tos var rezumēt šādi.

3 Šī lieta attiecas uz virkni pasākumu, ko Spānijas iestādes ir īstenojušas saistībā ar pāreju no analogās televīzijas apraides uz ciparu televīzijas apraidi visā Spānijas teritorijā, izņemot *Comunidad Autónoma de Castilla-La Mancha* (Kastīlijas-Lamančas autonomā kopiena, Spānija) (turpmāk tekstā – "attiecīgais pasākums").

4 Spānijas Karaliste ir izveidojusi tiesisko regulējumu nolūkā veicināt pārejas procesu no analogās televīzijas uz ciparu televīzijas apraidi, it īpaši izsludinot 2005. gada 14. jūnija *Ley 10/2005 de Medidas Urgentes para el Impulso de la Televisión Digital Terrestre, de Liberalización de la Televisión por Cable y de Fomento del Pluralismo* (Likums 10/2005, ar ko paredz steidzamus pasākumus, lai ieviestu zemes ciparu televīziju, liberalizētu kabeļtelevīziju un veicinātu plurālismu) (*BOE* Nr. 142, 2005. gada 15. jūnijs, 20562. lpp.) un 2005. gada 29. jūlija *Real Decreto 944/2005 por el que se aprueba el Plan técnico nacional de la televisión digital terrestre* (Karaļa dekrēts 944/2005, ar ko apstiprina Valsts tehnisko plānu zemes ciparu televīzijai) (*BOE* Nr. 181, 2005. gada 30. jūlijs, 27006. lpp.). Ar šo Karaļa dekrētu valsts privātajām un sabiedriskajām apraides organizācijām tika noteikts pienākums attiecīgi nodrošināt, lai 96 % un 98 % iedzīvotāju uztvertu zemes ciparu televīziju (ZCT).

5 Lai varētu veikt pāreju no analogās televīzijas uz ZCT televīziju, Spānijas iestādes sadalīja Spānijas teritoriju trīs atsevišķās zonās, kas attiecīgi dēvētas par "I zonu", "II zonu" un "III zonu". Šajā lietā runa ir par II zonu, kuru veido mazāk urbanizēti un attālāki reģioni un kurā dzīvo 2,5 % Spānijas iedzīvotāju. Komerciālu interešu trūkuma dēļ raidorganizācijas šajā zonā neveica investīcijas digitalizācijā, tāpēc tas pamudināja Spānijas iestādes ieviest publisku finansējumu.

6 2007. gada septembrī *Consejo de Ministros* (Ministru padome, Spānija) pieņēma valsts programmu par pāreju uz ZCT, kuras mērķis bija panākt, lai Spānijas iedzīvotājiem ZCT pakalpojumi tiktu nodrošināti tādā pašā mērā, kādā tiem 2007. gadā tika nodrošināts analogās televīzijas pārklājums, proti, 98 % iedzīvotāju un visiem vai gandrīz visiem Basku zemes, Katalonijas un Navarras autonomo kopienu (Spānija) iedzīvotājiem.

7 Lai varētu sasniegt noteikto ZCT pārklājuma mērķi, Spānijas iestādes paredzēja piešķirt valsts finansējumu, lai II zonā, konkrētāk, šajā zonā esošo autonomo kopienu reģionos, it īpaši atbalstītu zemes televīzijas digitalizācijas procesus.

8 2008. gada februārī *Ministerio de Industria, Turismo y Comercio* (Rūpniecības, tūrisma un tirdzniecības ministrija, Spānija) (turpmāk tekstā – "*MITC*") pieņēma lēmumu par telekomunikāciju infrastruktūras uzlabošanu un kritēriju noteikšanu, kā arī par finansējuma sadali darbībām, kas tiek veiktas informācijas sabiedrības attīstīšanai tā sauktā "Plan Avanza" ietvaros. Saskaņā ar šo lēmumu apstiprinātais budžets daļēji tika piešķirts televīzijas digitalizācijai II zonā.

9 Šī digitalizācija tika veikta laikā no 2008. gada jūlija līdz novembrim. Turpinājumā *MITC* nodeva līdzekļus autonomajām kopienām, kuras apņēmās no saviem budžeta resursiem segt pārējos izdevumus saistībā ar darījumu.

10 2008. gada oktobrī Spānijas Ministru padome nolēma piešķirt papildu līdzekļus, lai paplašinātu un pilnveidotu ZCT pārklājumu ciparu apraides ieviešanas projektu ietvaros, kuri bija jāīsteno 2009. gada pirmajā pusgadā.

11 Pēc tam autonomās kopienas uzsāka ZCT paplašināšanas procesu. Šajā nolūkā tās rīkoja publiskos iepirkumus vai uzticēja šo paplašināšanu privātiem uzņēmumiem. Dažos gadījumos autonomās kopienas lūdza pašvaldībām uzņemties ar paplašināšanu saistītos darbus.

12 2009. gada 18. maijā Komisija saņēma no *SES Astra SA* sūdzību par Spānijas Karalistes piešķirtu valsts atbalsta shēmu pārejai no analogās televīzijas uz ciparu televīziju II zonā. *SES Astra* ieskatā šī shēma esot ietvērusi nepaziņotu atbalstu, kas var radīt konkurences izkropļojumus starp zemes apraides un satelītapraides platformām.

13 2010. gada 29. septembra vēstulē Komisija informēja Spānijas Karalisti par lēmumu uzsākt LESD 108. panta 2. punktā paredzēto procedūru par attiecīgo valsts atbalsta shēmu visā Spānijas teritorijā, izņemot Kastīlijas-Lamančas autonomo kopienu, proti, reģionu, kurā tika uzsākta neatkarīga procedūra.

14 Pēc tam Komisija pieņēma apstrīdēto lēmumu, kura rezolutīvās daļas 1. pantā tika noteikts, ka valsts atbalsts, kas zemes televīzijas platformas operatoriem piešķirts zemes ciparu televīzijas tīkla ieviešanai, uzturēšanai un ekspluatācijai II zonā, ir īstenots, pārkāpjot LESD 108. panta 3. punktu, un ka šis atbalsts nav saderīgs ar iekšējo tirgu, izņemot atbalstu, kas piešķirts atbilstīgi tehnoloģiju neitralitātes principam. Minētā lēmuma rezolutīvās daļas 3. pantā tika noteikta šī nesaderīgā atbalsta atgūšana no ZCT operatoriem neatkarīgi no tā, vai šie operatori ir tiešie vai netiešie atbalsta saņēmēji.

15 Apstrīdētā lēmuma pamatojumā Komisija uzskatīja, pirmkārt, ka dažādie centrālajā līmenī pieņemtie instrumenti un nolīgumi, kas noslēgti starp *MITC* un autonomajām kopienām, veidojot atbalsta shēmas pamatu attiecībā uz ZCT paplašināšanu II zonā. Praksē autonomās kopienas esot piemērojušas Spānijas valdības vadlīnijas par ZCT paplašināšanu.

16 Otrkārt, Komisija konstatēja, ka attiecīgais pasākums ir uzskatāms par valsts atbalstu LESD 107. panta 1. punkta izpratnē. Šajā ziņā Komisija it īpaši norādīja, ka Spānijas iestādes ir vienīgi iepazīstinājušas ar Basku zemes autonomās kopienas piemēru, lai tādējādi apgalvotu valsts atbalsta neesamību saskaņā ar nosacījumiem, kādus Tiesa noteikusi 2003. gada 24. jūlija spriedumā *Altmark Trans* un *Regierungspräsidium Magdeburg* (C-280/00, turpmāk tekstā – "*Altmark* spriedums", EU:C:2003:415). Tomēr minētajā spriedumā ietvertais pirmais nosacījums (turpmāk tekstā – "pirmais *Altmark* nosacījums"), saskaņā ar kuru, pirmkārt, atbalsta saņēmējam uzņēmumam ir jābūt faktiski atbildīgam par sabiedrisko pakalpojumu saistību izpildi un, otrkārt, šīm saistībām ir jābūt skaidri definētām, pēc Komisijas domām, neesot bijis izpildīts. Turklāt bez garantijām par vismazākajām izmaksām minētās autonomās kopienas vispārējās interesēs neesot izpildīts arī ceturtais minētā sprieduma nosacījums.

17 Treškārt, Komisija atzina, ka attiecīgais pasākums nevar tikt uzskatīts par valsts atbalstu, kas ir saderīgs ar iekšējo tirgu saskaņā ar LESD 107. panta 3. punkta c) apakšpunktu, neraugoties uz faktu, ka šis pasākums bija paredzēts, lai sasniegtu konkrēti definētu kopējo interešu mērķi, un ka pastāvēja

konkrētā tirgus darbības traucējumi. Tās ieskatā, tā kā ar minēto pasākumu netika ievērots tehnoloģiskās neitralitātes princips, tas nebija samērīgs un nebija atbilstošs instruments bezmaksas kanālu pārklājuma nodrošināšanai II zonas rezidentiem.

18 Ceturtkārt, Komisija uzskatīja, ka, pietiekami precīzi nedefinējot zemes platformas ekspluatāciju kā sabiedrisko pakalpojumu, attiecīgais pasākums nevarēja tikt pamatots saskaņā ar LESD 106. panta 2. punktu.

Tiesvedība Vispārējā tiesā un pārsūdzētais spriedums

19 Ar prasības pieteikumiem, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegti 2013. gada 30. augustā, prasītājas cēla prasību, lūdzot atcelt apstrīdēto lēmumu.

20 Ar 2015. gada 9. februāra rīkojumu, uzklausījusi lietas dalībniekus, Vispārējā tiesa nolēma lietas apvienot mutvārdu procesam un sprieduma taisīšanai.

21 Savu prasību pamatojumam prasītājas izvirzīja četrus pamatus. Pirmais pamats tika atvedināts no LESD 107. panta 1. punkta pārkāpuma. Pārējie pamati tika izvirzīti pakārtoti. Otrais un trešais pamats attiecās uz attiecīgā atbalsta saderību ar iekšējo tirgu. Šie pamati tika atvedināti no LESD 106. panta 2. punktā un LESD 107. panta 3. punkta c) apakšpunktā paredzēto atbalsta atļaušanas nosacījumu neievērošanas. Ceturtajā pamatā prasītājas apgalvoja, ka Komisija esot kļūdaini kvalificējusi *Retegal* par "nelikumīga valsts atbalsta saņēmēju".

22 Vispārējā tiesa ar pārsūdzēto spriedumu noraidīja katru pamatu pēc būtības un attiecīgi prasības kopumā.

Lietas dalībnieku prasījumi

23 Apelācijas sūdzībā apelācijas sūdzības iesniedzējas lūdz Tiesu:

– atcelt pārsūdzēto spriedumu;

– taisīt galīgo spriedumu par viņu prasībām atcelt tiesību aktu un atcelt apstrīdēto lēmumu, un

– piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

24 Komisija un *SES Astra* lūdz Tiesu noraidīt apelācijas sūdzības un piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējām atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Par apelācijas sūdzību

25 Savas apelācijas sūdzības pamatojumam apelācijas sūdzības iesniedzējas izvirza četrus pamatus. Pirmais pamats ir atvedināts no kļūdas tiesību piemērošanā, ciktāl Vispārējā tiesa nav pasludinājusi apstrīdētā lēmuma daļēju atcelšanu, lai gan tā bija apmierinājusi prasītāju ceturto atcelšanas pamatu, kas tika atvedināts no kļūdas vērtējumā attiecībā uz *Retegel* kvalifikāciju par nelikumīga atbalsta saņēmēju. Otrais pamats ir atvedināts no LESD 107. panta 1. punkta pārkāpuma, ciktāl Vispārējā tiesa ir nospriedusi, ka ir izpildīti nosacījumi, kas ir vajadzīgi, lai attiecīgo pasākumu kvalificētu par valsts atbalstu. Trešais pamats ir atvedināts no pienākuma norādīt pamatojumu un LESD 107. panta 1. punkta pārkāpuma, ciktāl Vispārējā tiesa ir kļūdaini secinājusi šī atbalsta pasākuma selektivitāti. Ceturtais pamats ir atvedināts no kļūdas tiesību piemērošanā, kas ir pieļauta, interpretējot LESD 14. pantu un LESD 106. panta 2. punktu, kā arī 26. protokolu par sabiedriskiem pakalpojumiem.

Par pirmo pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

26 Pirmajā pamatā apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā tādējādi, ka tai pēc prasītāju ceturtā atcelšanas pamata analīzes prasība esot bijusi daļēji jāapmierina saskaņā ar LESD 264. pantā noteiktajām prasībām.

27 Pirmkārt, apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvo – kā jau Vispārējā tiesa pati pārsūdzētā sprieduma 160. punktā ir atzinusi, ka Komisijas lēmuma rezolutīvā daļa ir jālasa paša lēmuma apsvērumu gaismā. Tās norāda, ka, protams, apstrīdētā lēmuma rezolutīvajā daļā nav burtiski atkārtota ne saņēmēju identitāte, ne atbalsta summa. Taču rezolutīvajā daļā norādītā atsauce uz paša lēmuma 6.2. punktu un līdz ar to uz šī lēmuma 193. un 194. apsvērumu atņemot pārsūdzētā sprieduma 149.–163. punktā paustajiem konstatējumiem juridisko iedarbību.

28 Otrkārt, apelācijas sūdzības iesniedzējas uzskata, ka, ievērojot Padomes 1999. gada 22. marta Regulas (EK) Nr. 659/1999, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus [LESD 108. panta] piemērošanai (OV 1999, L 83, 1. lpp.), 13. un 14. pantu, Vispārējā tiesa nevarēja pārsūdzētā sprieduma 153. punktā likumīgi apstiprināt, ka apstrīdētā lēmuma 193. un 194. apsvērumā esot sniegta tikai vajadzīgā informācija par attiecīgā nelikumīgā atbalsta atgūšanu.

29 Treškārt, lai gan Vispārējā tiesa pārsūdzētajā spriedumā ir nospriedusi, ka nekādām sekām nebūtu jāizriet no apstrīdētā lēmuma apsvērumiem, kuros Komisija ir identificējusi saņēmējus un atgūstamā atbalsta summu, Vispārējā tiesa esot kļūdaini aizmirsusi atspoguļot šo konstatējumu minētā sprieduma rezolutīvajā daļā.

30 Ceturtkārt, apelācijas sūdzības iesniedzējas uzskata, ka, šāda trūkuma dēļ Spānijas iestādes attiecīgā nelikumīgā atbalsta atgūšanas procedūrā nevarot novērtēt apstrīdētā lēmuma tvērumu pretēji tam, kas it īpaši tiek prasīts atbilstoši tiesiskās noteiktības principam.

31 Komisija apgalvo, ka šis pirmais pamats ir balstīts uz kļūdainu pārsūdzētā sprieduma interpretāciju, jo – pretēji apelācijas sūdzības iesniedzēju apgalvojumam – šajā spriedumā nav apmierināts neviens no pirmajā instancē izvirzītajiem prasītāju argumentiem.

32 *SES Astra* uzskata, pirmais pamats ir acīmredzami nepieņemams, jo tajā patiesībā tiekot apstrīdēti Vispārējās tiesas vērtējumi par faktiem.

Tiesas vērtējums

33 Pirmajā pamatā apelācijas sūdzības iesniedzējas būtībā apgalvo, ka pārsūdzētā sprieduma motīviem, ar kuriem Vispārējā tiesa esot apmierinājusi viņu ceturto atcelšanas pamatu, kas atvedināts no kļūdas vērtējumā, kvalificējot *Retegal* kā attiecīgā nelikumīgā atbalsta saņēmēju, esot bijusi jāizraisa apstrīdētā lēmuma daļēja atcelšana.

34 Tā kā apelācijas sūdzības iesniedzēju arguments attiecas uz apgalvotu nekonsekvenci starp pārsūdzētā sprieduma motīviem un rezolutīvo daļu, ir jānoraida *SES Astra* arguments par šī pamata nepieņemamību.

35 Vērtējot pēc būtības, šis pamats ir balstīts uz acīmredzami kļūdainu pārsūdzētā sprieduma interpretāciju.

36 Proti, no minētā sprieduma 151. un 160. punkta skaidri izriet, ka – pretēji apelācijas sūdzības iesniedzēju apgalvojumam – Vispārējā tiesa viņu ceturto atcelšanas pamatu ir nevis apmierinājusi, bet gan noraidījusi kā neiedarbīgu.

37 Šajā ziņā no pārsūdzētā sprieduma 153. punkta izriet, ka Vispārējā tiesa it īpaši ir atbildējusi uz prasītāju argumentiem, atgādinādama, ka apstrīdētā lēmuma 189.–195. apsvērumā, kas ir atrodami minētā lēmuma 6.2. punktā, Komisija ir vienīgi sniegusi Spānijas Karalistei informāciju par attiecīgā atbalsta pasākuma saņēmējiem, lai šī dalībvalsts varētu izpildīt savus atbalsta atgūšanas un informēšanas pienākumus, kas ir paredzēti minētā lēmuma 3. un 4. pantā.

38 Turklāt Vispārējā tiesa šajā punktā ir precizējusi, ka, tā kā Komisija apstrīdētā lēmuma 193. apsvērumā ir uzskatījusi, pirmkārt, ka uz situāciju Galisijā attiecās atbalsta shēmas kategorija, kurā tīkla paplašināšana tikusi uzticēta publiskam uzņēmumam, kas rīkojas kā tīkla operators, un, otrkārt, ka *Retegal* šajā autonomajā kopienā bija attiecīgā atbalsta pasākuma saņēmēja, šie apsvērumi veidojot pagaidu novērtējumu šī lēmuma stadijā par attiecīgās atbalsta shēmas likumības vērtējumu. Proti, tā nosprieda, ka šie konstatējumi neveidojot juridiski saistošu nostāju attiecībā uz situāciju Galisijā un *Retegel* kvalifikāciju par atbalsta saņēmēju, tāpēc ka saskaņā ar apstrīdētā lēmuma 189. apsvērumu šī situācija vēl bija jāvērtē Spānijas iestādēm.

39 Tādējādi Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 160. punktā secināja, ka Spānijas iestādēm strīdīgā atbalsta atgūšanas ietvaros, kas ir paredzēta minētā lēmuma 4. pantā, būtu jānosaka, vai uz attiecīgo atbalstu Galisijā attiecas atgūšanas pienākums, ievērojot minētā lēmuma 1. un 3. pantā norādītos elementus, lasot tos tā paša lēmuma 185. un 186. apsvēruma gaismā. Tāpēc, tā kā prasītājas būtībā apgalvoja, ka Komisija esot izdarījusi kļūdainus konstatējumus attiecībā uz Galisijā atgūstamo atbalstu, Vispārējā tiesa nosprieda, ka šī argumentācija ir neiedarbīga.

40 Līdz ar to pirmais pamats ir jānoraida kā acīmredzami nepamatots.

Par otro pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

41 Otrajā pamatā apelācijas sūdzības iesniedzējas Vispārējai tiesai pārmet tās pārbaudes apjoma neievērošanu, kas tai bija jāveic saskaņā ar Tiesas un Vispārējās tiesas judikatūru, ciktāl Vispārējā tiesa, pamatojoties uz pārsūdzētā sprieduma 57., 61. un 79. punktu, apstiprināja attiecīgā pasākuma kvalifikāciju par valsts atbalstu. Šajā ziņā tās apgalvo, ka Vispārējā tiesa nav nedz pārbaudījusi Komisijas apgalvoto faktu pareizību, nedz ņēmusi vērā to izvirzītos pierādījumus Vispārējā tiesā, it īpaši par attiecīgās darbības ekonomisko raksturu.

42 Pirmkārt, Vispārējā tiesa esot acīmredzami kļūdaini raksturojusi attiecīgo darbību Galisijā, it īpaši pārsūdzētā sprieduma 61. punktā uzskatīdama, ka ZCT tīklu ir iespējams izmantot komerciāli, lai gan prasītājas pirmajā instancē esot pierādījušas, ka tas tā nav šī tīkla tehnisko iezīmju un aprīkojuma līmeņa, kā arī piemērojamā tiesiskā regulējuma dēļ. No tā izrietot attiecīgo lietas faktisko apstākļu sagrozīšana un judikatūras par tiesai veicamās pārbaudes apjomu valsts atbalsta jomā pārkāpums.

43 Otrkārt, pārsūdzētajā spriedumā neņemot vērā faktu, ka attiecīgais tīkls netiek izmantots komerciāli un ka tas nav izveidots šādam mērķim, Vispārējā tiesa neesot veikusi pilnīgu pārbaudi par jautājumu, vai uz attiecīgo pasākumu attiecas LESD 107. panta 1. punkta piemērošanas joma. Proti, saskaņā ar valsts tiesisko regulējumu pašvaldības sadarbībā ar autonomajām kopienām ZCT signāla atbalsta pakalpojumu sniedzot ekskluzīvi. Šo pakalpojumu esot iespējams sniegt tikai zonās, kurās nav nekāda ZCT pārklājuma, un tas tiekot darīts bez jelkādas finansiālas atlīdzības. Tas neizraisot nekādus konkurences izkropļojumus un valsts tiesībās tiekot kvalificēts par sabiedrisku pakalpojumu.

44 Treškārt, Vispārējā tiesa, pārsūdzētā sprieduma 79. punktā apstiprinādama, ka attiecīgo tīklu esot bijis iespējams izmantot citu pakalpojumu sniegšanai, izņemot ZCT, esot sagrozījusi valsts tiesības, it īpaši Karaļa dekrēta 944/2005 divpadsmito papildnoteikumu, lai gan no šīm tiesībām skaidri izrietot, ka šo tīklu bija iespējams izmantot tikai ZCT.

45 Komisija un *SES Astra* uzskata, ka šis pamats nav pieņemams. Pirmkārt, tā mērķis esot apstrīdēt Vispārējās tiesas veikto faktu vērtējumu. Otrkārt, tajā tiekot vienīgi atkārtoti argumenti, kas jau pausti Vispārējā tiesā.

Tiesas vērtējums

46 Otrais apelācijas sūdzības iesniedzēju pamats attiecas uz iespējami kļūdainiem Vispārējās tiesas vērtējumiem pārsūdzētā sprieduma 57., 61. un 79. punktā saistībā ar attiecīgās darbības ekonomisko raksturu Galisijā. Šo vērtējumu rezultātā Vispārējā tiesa, kvalificējot attiecīgo pasākumu par "valsts atbalstu" LESD 107. panta 1. punkta izpratnē, esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā.

47 Kā jau izriet no LESD 256. panta 1. punkta otrās daļas un Eiropas Savienības Tiesas statūtu 58. panta pirmās daļas, apelācijas sūdzību var iesniegt tikai par tiesību jautājumiem. Tāpēc vienīgi Vispārējās tiesas kompetencē ir konstatēt un novērtēt atbilstošos faktus, kā arī izvērtēt pierādījumus. Tādējādi šo faktu un pierādījumu izvērtēšana, izņemot gadījumus, kad tie tikuši sagrozīti, nav tiesību jautājums, kas Tiesai būtu jāpārbauda (skat. it īpaši rīkojumu, 2016. gada 21. aprīlis, *Dansk Automat Brancheforening*/Komisija, C-563/14 P, nav publicēts, EU:C:2016:303, 26. punkts un tajā minētā judikatūra).

48 Turklāt saskaņā ar šīm tiesību normām un Tiesas Reglamenta 168. panta 1. punkta d) apakšpunktu apelācijas sūdzībā precīzi ir jānorāda apstrīdētie sprieduma punkti, ko lūdz atcelt, kā arī juridiskie argumenti, ar kuriem šis lūgums ir konkrēti pamatots. No šīm tiesību normām izrietošajām prasībām norādīt pamatojumu neatbilst apelācijas sūdzība, kurā nav pat ietverta argumentācija, kas ir konkrēti veltīta tās juridiskās kļūdas identificēšanai, kura būtu pieļauta pārsūdzētajā spriedumā, bet ir tikai tekstuāli atkārtoti vai atstāstīti pamati un argumenti, kas jau tikuši iesniegti Vispārējai tiesai, ieskaitot tos, kas balstīti uz faktiem, kurus šī tiesa skaidri noraidījusi. Šāda apelācijas sūdzība patiesībā ir lūgums vienkārši atkārtoti izvērtēt prasības pieteikumu, kas jau bijis iesniegts Vispārējā tiesā, bet šāda atkārtota izskatīšana nav Tiesas kompetencē (skat. it īpaši rīkojumu, 2016. gada 21. aprīlis, *Dansk Automat Brancheforening*/Komisija, C-563/14 P, nav publicēts, EU:C:2016:303, 27. punkts un tajā minētā judikatūra).

49 Pirmām kārtām, ir jākonstatē, ka ar šo pamatu apelācijas sūdzības iesniedzējas, būtībā atkārtojot tos pašus argumentus, kas izvirzīti Vispārējā tiesā, galvenokārt tiecas apšaubīt Vispārējās tiesas faktu konstatējumus un novērtējumu, ko tā veikusi, pārbaudot pirmā atcelšanas pamata pirmo un otro daļu. Šādi rīkodamās, tās patiesībā vēlas panākt to faktu un pierādījumu atkārtotu izvērtēšanu, ko tās iesniegušas pirmajā instancē, lai pierādītu, pirmkārt, ka Galisijas autonomās kopienas īstenotās darbības ietilpa publiskās varas prerogatīvu īstenošanā, nevis saimnieciskajā darbībā, un, otrkārt, ka attiecīgais pasākums neietvēra nekādu līdzekļu nodošanu.

50 Otrām kārtām, runājot par iespējamo faktu un valsts tiesību sagrozīšanu, ko apgalvojušas apelācijas sūdzības iesniedzējas, tām saskaņā ar šī sprieduma 47. punktā atgādinātajām tiesību normām ir precīzi jānorāda elementi, ko Vispārējā tiesa sagrozījusi, un jānorāda uz kļūdām analīzē, kuras tiesu pamudinājušas tās vērtējumā pieļaut šādu sagrozīšanu. Turklāt saskaņā ar pastāvīgo Tiesas judikatūru sagrozīšanai ir acīmredzami jāizriet no lietas materiāliem tādējādi, lai nebūtu jāveic jauna faktu un pierādījumu izvērtēšana (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2016. gada 30. novembris, Komisija/Francija un *Orange*, C-486/15 P, EU:C:2016:912, 99. punkts un tajā minētā judikatūra).

51 Līdz ar to argumenti, kas ir atvedināti no faktu sagrozīšanas, uzreiz ir jānoraida tāpēc, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas savā argumentācijā nav norādījušas nevienu elementu, kas acīmredzami atklātu, ka Vispārējā tiesa būtu pieļāvusi šādu sagrozīšanu.

52 Šādos apstākļos otrais pamats ir jānoraida kā nepieņemams.

Par trešo pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

53 Trešajā pamatā apelācijas sūdzības iesniedzējas pārmet Vispārējai tiesai, ka tā nav ievērojusi tās pienākumu norādīt pamatojumu un, pārsūdzētā sprieduma 85. punktā apstiprināmā apstrīdētā lēmuma 113. apsvērumu attiecībā uz atbalsta selektivitāti, pieļāvusi kļūdu vērtējumā.

54 To ieskatā Vispārējā tiesa nav norādījusi, cik lielā mērā situācija Galisijas kopienās II zonā, proti, kopienās, kurās tiek izmantotas zemes tehnoloģijas, būtu salīdzināma ar situāciju kopienās, kurās tiek izmantotas citas tehnoloģijas, piemēram, satelītu tehnoloģijas. Situāciju salīdzināmības pārbaude esot priekšnosacījums, kas ir jāizpilda, lai tiktu atzīta atbalsta selektivitāte.

55 Komisija uzskata, ka šis pamats ir neiedarbīgs un ka tam nav nekāda pamatojuma. Tā apgalvo, ka selektivitātes kritērijs ir izpildīts, ja pasākums, kas nav vispārīga rakstura pasākums, ir ekskluzīvi piemērojams vienai darbības nozarei vai kādas konkrētas ģeogrāfiskas zonas uzņēmumiem. Šajā gadījumā, pieņemot, ka atbalsts ir piešķirts, ievērojot tehnoloģiskās neitralitātes principu, tas joprojām paliktu selektīvs pasākums, jo tas esot piemērojams vienai darbības nozarei, proti, apraides nozarei, nevis visiem saimnieciskās darbības subjektiem.

56 *SES Astra* apgalvo, ka šis pamats ir nepieņemams un katrā ziņā – nepamatots.

Tiesas vērtējums

57 Trešajā pamatā apelācijas sūdzības iesniedzējas kritizē pārsūdzētā sprieduma 85. punktu, ciktāl tajā ir apstiprināta Komisijas analīze par attiecīgā pasākuma selektivitāti.

58 Nosacījums par priekšrocības selektivitāti veido "valsts atbalsta" jēdzienu LESD 107. panta 1. punkta izpratnē, jo ar to ir aizliegts atbalsts, "dodot priekšroku konkrētiem uzņēmumiem vai konkrētu preču ražošanai". No Tiesas pastāvīgās judikatūras izriet, ka šī nosacījuma vērtējumā ir jānosaka, vai attiecīgajā tiesību sistēmā valsts pasākums var dot priekšrocību "konkrētiem uzņēmumiem vai konkrētu preču ražošanai" salīdzinājumā ar citiem, kuri, raugoties no minētās shēmas izvirzītā mērķa viedokļa, ir faktiski un juridiski salīdzināmā situācijā (spriedums, 2016. gada 21. decembris, Komisija/*Hansestadt Lübeck*, C-524/14 P, EU:C:2016:971, 41. punkts un tajā minētā judikatūra).

59 Turklāt ir jāatgādina, ka Vispārējās tiesas vērtējums par pamatojuma pietiekamību var tikt pārbaudīts Tiesā apelācijas ietvaros (spriedumi, 2005. gada 28. jūnijs, *Dansk Rørindustrie* u.c./Komisija, C-189/02 P, C-202/02 P, no C-205/02 P līdz C-208/02 P un C-213/02 P, EU:C:2005:408, 453. punkts, un 2017. gada 26. jūlijs, Padome/*Hamas*, C-79/15 P, EU:C:2017:584, 51. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra). Šajā ziņā LESD 296. pantā prasītais pamatojums ir jāpielāgo attiecīgā tiesību akta raksturam, un tajā skaidri un nepārprotami ir jānorāda iestādes, kas ir izdevusi tiesību aktu, argumentācija, lai ieinteresētās personas varētu uzzināt veiktā pasākuma pamatojumu un lai kompetentā tiesa varētu īstenot attiecīgu pārbaudi (spriedums, 2017. gada 8. marts, *Viasat Broadcasting UK*/Komisija, C-660/15 P, EU:C:2017:178, 43. punkts un tajā minētā judikatūra). Runājot par atbalsta pasākuma selektivitātes nosacījuma izvērtēšanu, Tiesa ir nospriedusi, ka šim vērtējumam ir jābūt pietiekami motivētam, lai varētu tikt veikta pilnīga pārbaude tiesā, it īpaši par atbalsta pasākuma

saņēmēju operatoru situācijas salīdzināmību ar tādu operatoru situāciju, kuri no pasākuma ir izslēgti (spriedums, 2016. gada 21. decembris, Komisija/*World Duty Free Group SA* u.c., C-20/15 P un C-21/15 P, EU:C:2016:981, 94. punkts).

60 Šajā gadījumā pārsūdzētā sprieduma 86. punktā Vispārējā tiesa ir atbildējusi uz prasītāju argumentu pirmajā instancē, saskaņā ar kuru pamatojums, kas norādīts apstrīdētā lēmuma 113. apsvērumā, par attiecīgā pasākuma selektivitāti nav bijis pietiekams. Vispārējā tiesa šo argumentu noraidīja, tāpēc ka šajā pamatojumā esot norādīts, ka attiecīgais pasākums esot bijis paredzēts tikai apraides nozarei un ka šajā nozarē šis pasākums esot attiecies vienīgi uz tiem uzņēmumiem, kas bija iesaistīti zemes platformas tirgū.

61 Šajā argumentācijā ir pieļauta kļūda tiesību piemērošanā. Proti, apstrīdētā lēmuma pamatojumā, turklāt ne vairāk kā pārsūdzētajā spriedumā, nav ietvertas nekādas norādes, kas ļautu saprast, kādu iemeslu dēļ būtu jāuzskata, ka apraides nozarē aktīvie uzņēmumi ir faktiski un juridiski salīdzināmā situācijā ar uzņēmumiem, kas ir aktīvi citās nozarēs, vai ka uzņēmumi, kas izmanto zemes tehnoloģijas, ir salīdzināmā situācijā ar uzņēmumiem, kas izmanto citas tehnoloģijas. Nav atbalstāms Komisijas arguments, ka šajā ziņā nekāds pamatojums neesot bijis vajadzīgs, jo selektivitātes nosacījums esot automātiski izpildīts, ja pasākums ir ekskluzīvi piemērojams vienai darbības nozarei vai kādas konkrētas ģeogrāfiskas zonas uzņēmumiem. Proti, Tiesa ir nospriedusi, ka pasākums, no kura labumu gūst tikai viena darbības nozare vai kāda šīs nozares uzņēmumu daļa, nav obligāti selektīvs. Tas faktiski tā ir tikai tad, ja konkrētā tiesiskā regulējuma ietvaros šis pasākums sniedz priekšrocību dažiem uzņēmumiem, salīdzinot tos ar citiem uzņēmumiem no citām nozarēm vai tās pašas nozares, kuri attiecībā uz šī regulējuma mērķi ir salīdzināmā juridiskā un faktiskā situācijā (spriedums, 2016. gada 21. decembris, Komisija/*Hansestadt Lübeck*, C-524/14 P, EU:C:2016:971, 58. punkts).

62 Šāds pamatojuma trūkums ir uzskatāms par būtisku procedūras noteikumu pārkāpumu un tādējādi rada šķērsli Savienības tiesas veicamajai pārbaudei.

63 Šajos apstākļos trešais pamats ir jāpieņem.

Par ceturto pamatu

64 Ceturtajā pamatā apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvo kļūdu tiesību piemērošanā, kas ir pieļauta, interpretējot LESD 14. pantu un LESD 106. panta 2. punktu, kā arī 26. protokolu par sabiedriskiem pakalpojumiem. Šis pamats ir iedalīts trīs daļās.

Par pirmo daļu

– Lietas dalībnieku argumenti

65 Šī pamata pirmā daļa ir atvedināta no kļūdas tiesību piemērošanā attiecībā uz dalībvalstu rīcības brīvību definēt attiecīgo pakalpojumu ar vispārēju tautsaimniecisku nozīmi (PVTN).

66 Apelācijas sūdzības iesniedzējas uzskata, ka Vispārējā tiesa šo kļūdu ir pieļāvusi pārsūdzētā sprieduma 99., 101. un 111. punktā, nospriežot, ka zemes tīkla ekspluatācija nebija definēta kā PVTN pirmā *Altmark* nosacījuma izpratnē. Šajā ziņā tās apgalvo, ka Vispārējā tiesa vienīgi principiāli ir izslēgusi, ka šāda ekspluatācija varētu tikt definēta kā PVTN, neanalizējot konkrētos apstākļus, kas raksturo II zonā esošo infrastruktūru, un īpaši to, vai tā bija ekspluatējama komerciāli.

67 Apelācijas sūdzības iesniedzējas uzskata, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 100.–105. punktā ir vienīgi izvērtējusi valsts tiesību aktus par telekomunikācijām, neņemot vēra faktu, ka saskaņā ar Tiesas un Vispārējās tiesas judikatūru sabiedriskā pakalpojuma uzdevums ir definēts, izmantojot dažādus

secīgus oficiālus aktus, it īpaši Karaļa dekrēta 944/2005 divpadsmito papildnoteikumu, kurā ir reglamentēta reģionālo un vietējo iestāžu intervence sabiedriskā pakalpojuma sniegumā, kā arī partnerības nolīgumus starp valsti, Galisijas autonomo kopienu un Galisijas pašvaldībām. Vispārējā tiesa tādējādi esot kļūdījusies saistībā attiecīgā pakalpojuma patieso raksturu.

68 Vispārējā tiesa esot kļūdaini ierobežojusi savu konstatējumu, ka zemes tīkla ekspluatācija valsts tiesībās neesot bijusi definēta kā sabiedrisks pakalpojums, neņemot vērā konkrētos apstākļus, kas raksturo Galisijas II zonā esošo infrastruktūru. Turklāt apelācijas sūdzības iesniedzējas uzsver, ka, runājot par vienībām, kam uzticēts sabiedriskā pakalpojuma uzdevums, valsts tiesībās esot skaidri norādīts, ka tas ir uzticēts pašvaldībām, kurām ir partnerattiecības ar Galisijas autonomo kopienu. Visbeidzot, runājot par jautājumu, vai sabiedriskā pakalpojuma saistības ir pietiekami definētas valsts tiesībās, apelācijas sūdzības iesniedzējas norāda, ka Karaļa dekrēta 944/2005 divpadsmitajā papildnoteikumā ir precizēts, ka pakalpojums, kura sniegšana ir uzticēta teritoriālajām administrācijām, ir ZCT apraide to iedzīvotājiem saskaņā ar nosacījumiem, kas ir noteikti valsts tiesiskajā regulējumā.

69 Šādi rīkodamās, Vispārējā tiesa esot pārkāpusi diskrecionāro varu un rīcības brīvību, kāda esot dalībvalstīm, definējot PVTN.

70 Komisija un *SES Astra* uzskata, ka šīs daļas pamatošanai izvērstie argumenti ir daļēji nepieņemami un daļēji neiedarbīgi.

– *Tiesas vērtējums*

71 Ceturtā pamata pirmajā daļā apelācijas sūdzības iesniedzējas būtībā pārmet Vispārējai tiesai, ka tā ir pieļāvusi vairākas kļūdas vērtējumā par valsts tiesībām, kas to esot pamudinājis ignorēt tādas valsts tiesības, kurās ZCT atbalsta pakalpojums ir skaidri definēts kā sabiedrisks pakalpojums 2003. gada 24. jūlija sprieduma *Altmark* (C-280/00, EU:C:2003:415) izpratnē.

72 Būtu jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo Tiesas judikatūru, kas ir minēta šī sprieduma 50. punktā, saistībā ar novērtējuma, ko Vispārējā tiesa veikusi attiecībā uz valsts tiesībām, pārbaudi apelācijas tiesvedībā Tiesai ir tikai kompetence pārbaudīt, vai nav notikusi šo tiesību sagrozīšana. Šajā ziņā sagrozīšanai ir acīmredzami jāizriet no lietas materiāliem tādējādi, lai nebūtu jāveic jauna faktu un pierādījumu izvērtēšana.

73 Šajā gadījumā pārsūdzētā sprieduma 99. punktā Vispārējā tiesa ir noraidījusi argumentāciju, kurā prasītājas bija apgalvojušas, ka Komisija esot kļūdaini uzskatījusi, ka, tā kā zemes tīkla ekspluatēšanas pakalpojums nav skaidri definēts kā sabiedriskais pakalpojums, pirmais *Altmark* nosacījums neesot izpildīts. No pārsūdzētā sprieduma 98. punkta izriet, ka šī argumentācija galvenokārt ir balstīta uz faktu, ka Spānijas televīzija, kā arī televīzijas apraides atbalsta pakalpojums saskaņā ar Spānijas tiesību aktiem ir sabiedriski pakalpojumi.

74 Proti, ir jākonstatē, ka, aizsedzoties ar pārmetumu Vispārējai tiesai, ka tā ir pieļāvusi vairākas kļūdas tiesību piemērošanā, novērtējot šos tiesību aktus, apelācijas sūdzības iesniedzējas, vispār neapgalvojot sagrozīšanu, vienīgi kritizē valsts tiesību, it īpaši Karaļa dekrēta 944/2005 divpadsmitā papildnoteikuma interpretāciju, ko Vispārējā tiesa veikusi īpaši pārsūdzētā sprieduma 100.–102. punktā, lai tādējādi aizstātu to ar alternatīvu interpretāciju un līdz ar to panāktu jaunu faktu novērtējumu. Tās nekādi necenšas pierādīt, ka Vispārējā tiesa būtu izdarījusi konstatējumus, kas acīmredzami būtu pretrunā šo valsts tiesību saturam, vai ka tā šīm valsts tiesībām būtu noteikusi tvērumu, kāda tām, ņemot vērā lietas materiālus, acīmredzami nav.

75 Šādos apstākļos apelācijas sūdzības iesniedzēju arguments, kas ir atvedināts no kļūdām valsts tiesību novērtējumā, nav pieņemams.

76 Turklāt, tā kā apelācijas sūdzības iesniedzējas vēl apgalvo, ka Vispārējās tiesas vērtējums ir to mudinājis noliegt dalībvalstu rīcības brīvību attiecībā uz PVTN definēšanu, ir jākonstatē, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 95. punktā ir precīzi nospriedusi, ka šīm dalībvalstīm ir plaša rīcības brīvība attiecībā uz šo definīciju un ka līdz ar to Komisija dalībvalstu noteikto šo pakalpojumu definīciju var apšaubīt tikai acīmredzamas kļūdas gadījumā.

77 Šajā ziņā, kā turklāt atzīst apelācijas sūdzības iesniedzējas, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 97. punktā ir pareizi nospriedusi, ka pārbaudes ietvaros Vispārējai tiesai tomēr ir jānodrošina atbilstība noteiktiem minimālajiem kritērijiem, it īpaši attiecībā uz tāda publiskas varas akta esamību, ar kuru attiecīgajiem operatoriem tiek uzticēts PVTN uzdevums, kā arī attiecībā uz šī uzdevuma universālo un obligāto raksturu.

78 Kā jau ģenerāladvokāts ir uzsvēris savu secinājumu 136. punktā, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 110. punktā ir konstatējusi, ka nevienā brīdi prasītājas nav varējušas noteikt, kādas sabiedriskā pakalpojuma saistības būtu uzticētas ZCT tīkla ekspluatētājiem vai nu ar Spānijas tiesību aktiem, vai arī ekspluatācijas līgumiem, nemaz nerunājot par minētā pierādīšanu.

79 Tāpēc apelācijas sūdzības iesniedzēju arguments, kas ir atvedināts no fakta, ka Vispārējā tiesa principā esot izslēgusi, ka zemes tīkla ekspluatācija varētu tikt definēta kā PVTN, ir jāuzskata par nepamatotu.

80 Līdz ar to ceturtā pamata pirmā pamata daļa ir jāatzīst par daļēji nepieņemamu un daļēji nepamatotu.

Par otro daļu

– Lietas dalībnieku argumenti

81 Šī pamata otrā daļa ir atvedināta no fakta, ka Vispārējā tiesa, pārbaudot valsts tiesības, kurās ir definēts attiecīgais PVTN, iespējams, nav ievērojusi acīmredzamas kļūdas robežas.

82 Apelācijas sūdzības iesniedzējas pārmet Vispārējai tiesai, ka tā pārsūdzētā sprieduma 112. punktā, vienīgi apstiprinādama apstrīdētā lēmuma 121. apsvēruma saturu, saskaņā ar kuru noteiktas atbalsta platformas, proti, zemes platformas, ekspluatācijas definēšana par sabiedrisku pakalpojumu esot acīmredzama Spānijas iestāžu kļūda, ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā. Vispārējā tiesa neesot novērtējusi acīmredzamo kļūdu attiecīgā PVTN definīcijā, bet vienīgi konstatējusi, ka šis PVTN neesot skaidri un precīzi definēts.

83 Apelācijas sūdzības iesniedzējas uzskata, ka Vispārējā tiesa tādējādi ir ignorējusi, ka dalībvalstu rīcības brīvība ļauj tām izvēlēties konkrētu PVTN īstenošanas veidu, piemēram, šajā gadījumā – zemes platformu. Šajā ziņā apelācijas sūdzības iesniedzējas norāda uz pretrunu ar 2015. gada 26. novembra sprieduma *Comunidad Autónoma del País Vasco* un *Itelazpi*/Komisija (T-462/13, EU:T:2015:902) 78. punktu, kurā Vispārējā tiesa esot nolēmusi, ka Komisija apstrīdētā lēmuma 121. apsvērumā ir kļūdaini konstatējusi Spānijas iestāžu acīmredzamu kļūdu, definējot attiecīgo PVTN. Tādējādi apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvo, ka, tā kā attiecīgajā zonā valda konkrētā tirgus nepilnība, pastāv sabiedrības intereses un ir universāluma mērķis, kas ir paredzēts attiecīgajās valsts tiesībās, šī pakalpojuma definīcijā esot iekļauti būtiskie elementi, lai to definētu kā PVTN.

84 Komisijas un *SES Astra* ieskatā šī daļa ir nepieņemama.

– *Tiesas vērtējums*

85 Ceturtā pamata otrajā daļā apelācijas sūdzības iesniedzējas būtībā kritizē pārsūdzētā sprieduma 112. punktu, kurā Vispārējā tiesa ir konstatējusi, ka no apstrīdētā lēmuma 121. apsvēruma izriet, ka, zemes platformas ekspluatāciju definējot kā sabiedrisku pakalpojumu, Spānijas iestādes ir acīmredzami kļūdījušās.

86 Būtu jānorāda, ka šī daļa veido jaunu argumentu, kas nav iesniegts Vispārējās tiesas vērtēšanai, tāpēc tā apelācijas stadijā nav pieņemama.

87 No pārsūdzētā sprieduma 112. punkta izriet, ka prasītājas nav apstrīdējušas apstrīdētā lēmuma 121. apsvērumu.

88 Saskaņā ar pastāvīgo Tiesas judikatūru apelācijas tiesvedībā Tiesas kompetencē ir novērtēt juridisko risinājumu, kāds piedāvāts pirmajā instancē apspriestajiem pamatiem (rīkojums, 2017. gada 16. februāris, *Monster Energy/EUIPO*, C-502/16 P, nav publicēts, EU:C:2017:139, 5. punkts un tajā minētā judikatūra).

89 Līdz ar to šīs daļas pamatošanai izvirzītais arguments ir jānoraida kā nepieņemams.

Par trešo daļu

– *Lietas dalībnieku argumenti*

90 Šī pamata trešā daļa ir atvedināta no kļūdas tiesību piemērošanā tādējādi, ka Vispārējā tiesa esot sagrozījusi valsts tiesību aktu noteikumu, proti, Spānijas telekomunikāciju tirgus komisijas apkārtrakstu 1/2010, kas veidojot attiecīgā pakalpojuma novērtējuma elementu.

91 Apelācijas sūdzības iesniedzējas pārmet Vispārējai tiesai, ka tā pārsūdzētā sprieduma 109. punktā ir noraidījusi viņu argumentu, kas ir atvedināts no apkārtraksta 1/2010, ar pamatojumu, ka tas Vispārējai tiesai nav iesniegts. No tā izrietot nekonsekvence saistībā ar pārējiem šī punkta motīviem, kuri attiecoties uz valsts tiesību interpretācijas jautājumu un Tiesas procesuālajām tiesību normām, kā rezultātā tiekot pārkāptas viņu tiesības uz aizstāvību. Apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir veikusi procesa organizatorisko pasākumu, lūdzot Komisiju iesniegt noteiktus valsts tiesību elementus, kuru skaitā nebija minētā apkārtraksta. Viņas apgalvo, ka prāvas dalībnieki nav apstrīdējuši tā saturu un saistošo raksturu. Visbeidzot fakts, ka ZCT atbalsta pakalpojums esot izslēgts no apkārtraksta 1/2010 piemērošanas jomas, nozīmējot, ka šis pakalpojums ir jāuzskata par sabiedrisku pakalpojumu.

92 Komisija uzskata, ka, tā kā apelācijas sūdzības iesniedzējas atzīst, ka attiecīgais pakalpojums apkārtrakstā 1/2010 nav definēts kā sabiedrisks pakalpojums, ir grūti saprast, kādā ziņā iespējamajai valsts tiesību sagrozīšanai būtu nozīme. Turklāt apelācijas sūdzības iesniedzējas nenorāda, kas būtu sagrozīts. Katrā ziņā Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 109. punktā neesot pieļāvusi nekādu kļūdu tiesību piemērošanā.

93 *SES Astra* uzskata, ka šī daļa nav pieņemama, jo apelācijas sūdzības iesniedzējas neesot norādījušas, kādā ziņā apkārtraksta 1/2010 piemērošanai būtu nozīme pārsūdzētā sprieduma atcelšanā.

– *Tiesas vērtējums*

94 Trešajā daļā apelācijas sūdzības iesniedzējas būtībā pārmet Vispārējai tiesai, ka tā esot kļūdaini noraidījusi viņu argumentāciju saistībā ar apkārtrakstu 1/2010 ar pamatojumu, ka tas Vispārējai tiesai neesot iesniegts, lai gan Vispārējā tiesa esot varējusi pieprasīt šī apkārtraksta iesniegšanu.

95 Šī daļa ir neiedarbīga. Proti, no pārsūdzētā sprieduma 109. punkta izriet, ka Vispārējā tiesa nav tikai noraidījusi prasītāju argumentāciju, kas atvedināta no apkārtraksta 1/2010, ar pamatojumu, ka tas Vispārējai tiesai neesot iesniegts, bet vēl pakārtoti konstatējusi, ka šajā argumentācijā neesot pierādīts, ka zemes tīkla ekspluatācijas pakalpojums būtu bijis definēts kā sabiedrisks pakalpojums 2003. gada 24. jūlija sprieduma *Altmark* (C-280/00, EU:C:2003:415) izpratnē. Apelācijas sūdzības iesniedzējas neizvirza nevienu konkrētu argumentu, lai apšaubītu šo konstatējumu.

96 Tā kā trešais pamats ir pieņemts, uz tā pamata pārsūdzētais spriedums ir jāatceļ.

Par prasību Vispārējā tiesā

97 Atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 61. panta pirmās daļas otrajam teikumam, ja apelācija ir pamatota, Vispārējās tiesas nolēmuma atcelšanas gadījumā Tiesa var pati taisīt galīgo spriedumu attiecīgajā lietā, ja to ļauj tiesvedības stadija. Tā tas ir šajā lietā.

98 Šajā ziņā pietiek norādīt, ka šī sprieduma 60.–62. punktā izklāstīto motīvu dēļ apstrīdētais lēmums ir jāatceļ būtisku procedūras noteikumu pārkāpuma dēļ.

Par tiesāšanās izdevumiem

99 Atbilstoši Tiesas Reglamenta 184. panta 2. punktam, ja apelācijas sūdzība ir pamatota un Tiesa lietā taisa galīgo spriedumu, Tiesa lemj par tiesāšanās izdevumiem. Atbilstoši šī paša reglamenta 138. panta 1. punktam, kas piemērojams apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz šī reglamenta 184. panta 1. punktu, lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs.

100 Tā kā apelācijas sūdzības iesniedzēju apelācijas sūdzība ir apmierināta un apstrīdētais lēmums ir atcelts, saskaņā ar apelācijas sūdzības iesniedzēju prasījumiem ir jāpiespriež Komisijai segt ne tikai pašai savus, bet arī atlīdzināt apelācijas sūdzības iesniedzēju tiesāšanās izdevumus saistībā ar šo apelācijas tiesvedību, kā arī viņu tiesāšanās izdevumus pirmajā instancē.

101 Atbilstoši Tiesas Reglamenta 140. panta 3. punktam *SES Astra* kā persona, kas iestājusies lietā attiecīgi Vispārējā tiesā un Tiesā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (ceturtā palāta) nospriež:

1) atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2015. gada 26. novembra spriedumu *Comunidad Autónoma de Galicia* un *Retegal*/Komisija (T-463/13 un T-464/13, nav publicēts, EU:T:2015:901);

2) atcelt Komisijas 2013. gada 19. jūnija Lēmumu 2014/489/ES par valsts atbalstu SA.28599 (C 23/2010 (ex NN 36/2010, ex CP 163/2009)), ko Spānijas Karaliste īstenojusi zemes ciparu televīzijas ieviešanai attālās un mazāk urbanizētās teritorijās (ārpus Kastīlijas-Lamančas);

3) Eiropas Komisija atlīdzina *Comunidad Autónoma de Galicia* (Galisijas autonomā kopiena, Spānija) un *Redes de Telecomunicación Galegas Retegal SA (Retegal)* tiesāšanās izdevumus saistībā ar šo apelācijas tiesvedību, kā arī viņu tiesāšanās izdevumus pirmajā instancē;

***4) SES Astra SA* sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.**

[Paraksti]